

83. Den demokratiske udfordring

“The death of democracy is not likely to be an assassination from ambush. It will be a slow extinction from apathy, indifference, and undernourishment,” sagde den amerikanske filosof Robert Maynard Hutchins, og han fik ret. Kun få i Folketinget interesserede sig for, at en lille håndfuld embedsmænd i al stilfærdighed forbød frihandel.

Mere om de farlige fordomme

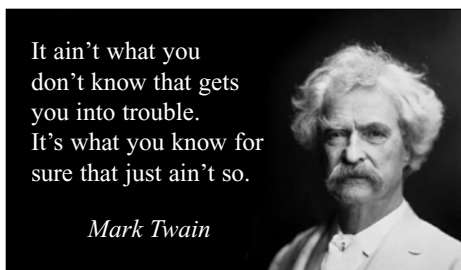
Jeg kan selvfølgelig godt se problemet fra politikernes side: De er ikke gået ind i politik for at lege detektiv, politimand eller dommer. Nej, de fleste er gået ind i politik for at drøfte samfundsforhold, og de har en forventning om, at de ting, der besluttet i Folketinget, omsættes til

love af loyale embedsmænd og efterfølgende håndhæves af upartiske dommere. Det er selve ryggraden i det danske demokrati, og det tages for givet som det mest naturlige i verden. I Danmark er det fuldstændig utænkeligt, at politikerne føres bag lyset af uærlige embedsmænd og dommere, der på den måde underminerer demokratiet. Politikernes tillid er bestemt forståelig, men en gang imellem er det nødvendigt at tage skyklapperne af og tænke selv.

Som vist i kapitel 1 er de høje priser svære at komme udenom. Problemet har været kendt i årtier, og det har de betydelige samfundsmæssige skader også. Man kan undre sig over, at politikere og presse igennem de senere år har beskæftiget sig så meget med f.eks. udbytteskandalen, for de sølle 12,7 mia. kr. er ikke meget mere end byttepenge i forhold til samfundstabet ved frihandelsforbuddet.

Det største problem har jeg været inde på før. Man har på forhånd besluttet, at der ikke er korrupsion i Danmark og at de danske dommere er verdens bedste. Her i Danmark kan man trygt stole på, at det altid går rigtigt til. Hvorfor spille tiden med at undersøge en utilfreds videoforhandlers usandsynlige påstande? Det er netop på grund af sådanne nagelfaste fordomme, at det er let for svindlere som Johan Schlüter og Peter Schønning at føre Folketinget bag lyset.

Lars Borberg er måske tæt på sandheden i en tidlig kommentar til denne bog: “Dit frygtelige paradoks er dette: Du vil afsløre et kæmpemæssigt stykke svindel og magtmisbrug, der kun har kunnet lade sig gøre, fordi dets bagmænd kunne drukne både magthavere og menigmand i endeløse juridiske kratværk af løgne, spidsfindigheder og illussionskunster, i kæmpemæssige vandfald af ord, skrivelser og begreber, som ingen orker at prøve at forstå - men for at kunne påvise alt det, er du nødt til at opbygge et lige så gigantisk apparat af forklaringer, dokumentationer og referater og analyser - som vil have præcis den samme virkning: Ingen kan overskue at følge med!”

Laserdisken i shitstorm

Der vil sikkert blive spekuleret i mit politiske ståsted, så lad mig blot tilstå, at der banker et liberalt hjerte i mit bryst. Jeg voksede op i et kristent hjem med fokus på familien, så Socialdemokratiet var den naturlige politiske modstander. Selv var jeg aldeles upolitisk. Som teenager var det min drøm at vinde OL i badminton, og det var sådanne urealistiske drømme, der fyldte mit hoved. Min bedste ven var lidt yngre end mig, men betydeligt mere politisk bevidst. Han var erklæret socialist i et slags oprør mod sin velhavende fars levevis. Jeg forstod det overhovedet ikke. Jeg havde mødt ham på fodboldbanen. Han var en flink fyr, og jeg synes bare, det var fedt, at der i hans hjem også var farve-tv og bordtennisbord.

Først i gymnasiet begyndte det at gå op for mig, at der er forskellige måder at anskue verden på. Jeg hørte til i den borgerlige lejr, uden at det dog betød særligt meget for mig. To mennesker inspirerede mig særligt. Min matematiklærer, ham med toget over broen (side 16), fortalte levende om sine oplevelser i flyvevåbnet, der havde givet ham en indgroet frygt for Sovjetunionen, og jeg lovede højtideligt mig selv, at jeg ikke ville lade mig knække, hvis jeg kom til at leve i et autoritært samfund. Jeg valgte at være tro mod løftet, selvom det kom noget bag på mig, at det autoritære samfund viste sig at være mit eget land Danmark.

Også min mentor udi forretningslivet, Harry Motor, var en inspiration for mig, og han lærte mig, at det ikke behøver være et problem at være uenig med nogen: "Jeg har aldrig lært noget af nogen, jeg var enig med," sagde han engang til mig. Det var nok ikke helt sandt, men jeg forstod pointen.

Hvad har det med sagen at gøre? Jo, det forklarer, hvorfor jeg løb risikoen for at sende Laserdisken ud i en shitstorm blandt kunder og modtagere af nyhedsbrevet *Laser News* ved at opfordre alle filmelskere til at stemme på Enhedslisten ved Folketingsvalget i 2007. Det faldt mange for brystet. Nogle opsagde for en tid det gratis abonnement, og andre truede med aldrig mere at ville handle i Laserdisken, mens andre igen gav sig tid til at forklare mig, hvorfor jeg var på vildspor:

"Er du ikke klar over, at partiet består af tidligere kommunister? De går ind for totalitærstaten og undertrykkelsen af ytringsfriheden. Har du helt glemt, hvordan det var at leve i Sovjetunionen? Er det sådan et samfund, du ønsker?"

Det gav mig lejlighed til at påpege det faktum, at Enhedslisten som det eneste parti i Folketinget kæmpede aktivt for ytringsfrihed og imod den form for censur, vi husker fra Sovjetunionen. Det var altså VK-regeringen, der foreslog at forbyde frihandel med DVD-plader og andre kulturgoder, og Enhedslisten, der prøvede at forhindre det. V, KF, S, RV og KRF blæste alle på ytringsfriheden! Hvis man som filmelsker ønsker selv at bestemme, hvilke film man må købe i danske butikker, hjælper det ikke at stemme på et af disse fem "frihedselskende" partier.

Var støtten til Enhedslisten også en provokation? Selvfølgelig, men nu er der gået 14 år, og ingen af de andre partier, der påstår, de går ind for ytringsfrihed og frihandel, har reageret. Ét er, hvad man siger. Noget helt andet er, hvad man gør!

Min ønskepolitik

Hvis man er hårdtarbejdende lønarbejder, der kynisk udnyttes af en arbejdsgiver, der lever fedt af ens arbejde, er det naturligt at få sympati for partierne i rød blok, når de taler lønarbejdernes sag. Hvis man er flittig og arbejdsom og har en drøm, man satser alt på at føre ud i livet, men bremses af medarbejdere, der skal have løn, uanset om de er uduelige, dovne, gravide, syge, har syge børn eller holder ferie, forstår jeg så udmærket, at man får sympati for partierne i blå blok, når de taler de selvstændiges sag.

For mig synes det oplagt, at den eneste rigtige løsning er, at repræsentanter fra begge sider mødes og finder en løsning, der tager hensyn til både lønmodtagere og arbejdsgivere. Sådan er det med utallige politiske emner. Ofte er der ikke bare to sider af en sag, men adskillige hensyn at tage.

Jeg holder af politikere, som af et ærligt hjerte interesserer sig for samfundet, sætter sig ind i de emner, der behandles, og baseret på fakta yder et konstruktivt bidrag til at finde de bedste løsninger. Vedkommendes politiske udgangspunkt er mindre vigtig end interesse og intelligens. Omvendt foragter jeg de politikere, der ikke mener, hvad de siger. Jeg er ikke tilhænger af politiske partier. Jeg kan se det praktiske i dem, men for mig er personlig integritet og samfundssind vigtigere end et partiprogram. Der er alligevel ingen partier, jeg altid eller aldrig er enig med. Er det ikke fornuftigt nok? Desværre er min ønskepolitik meget svær at finde.

Omvendt er jeg en rigtig illoyal vælger. Jeg tager stilling fra valg til valg og søger dem, som er engageret i mine vigtigste kæpheste, ytringsfrihed og retssikkerhed, eller bidrager med noget nyt. Jeg har stemt på så forskellige partier som Kristeligt Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Fremskridtspartiet, Dansk Folkeparti og på den anden side Enhedslisten og Alternativet. Oprindeligt betød det ikke så meget for mig, så jeg stemte på min far, der var kandidat for Kristeligt Folkeparti. Han var også tilforordnet, og hos os blev valgdagen altid fejret som en festdag.

Da Kim Behnke blev min repræsentant i Folketinget, stemte jeg på hans parti, og da Kristian Thulesen-Dahl overtog rollen, stemte jeg på hans parti. Kun den ene gang i 2007 har jeg offentligt støttet et parti, og baggrunden var, at partiet lå under spærregrensen i meningsmålingerne. Jeg vil se det som et tab, hvis partiet, der er den eneste forkæmper for ytringsfrihed, ikke er repræsenteret i Folketinget. Mine forældre var ikke helt trygge ved min flirt med Enhedslisten: "Hvis de får magt, som de har agt, vil vi blive lige så fattige som befolkningen i Nordkorea," sagde min mor. Det er muligt, at hun har ret, men ambitionen var også kun at få dem i Folketinget igen, og for tiden klarer partiet sig fint uden min hjælp.

Jeg havde sympati for Uffe Elbæks projekt med at ændre det politiske klima, især hans opgør med Borgens personfnidder. Ærgerligt, at projektet kuldsejlede på grund af, ja, personfnidder. Den opmærksomme læser bemærker, at jeg undgår de regeringsbærende partier. For dem er det ofte vigtigere at klæbe sig til magten end at forholde sig til virkeligheden, og de optræder jævnlige hyklerisk.

Hykleriet i blå blok

Venstre er muligvis det parti, jeg ud fra partiprogrammet har mest til fælles med. Måske derfor er jeg mest skuffet over Venstres hykleri. Jeg har virkelig svært ved at få øje på et troværdigt medlem i Venstres folketingsgruppe.

Frihandelsordfører Henrik Vestergaard var modstander af frihandelsforbuddet, og han arbejdede på at få frihandel tilbage, men ved valget i 2005 røg han ud af Folketinget, og siden har ingen i Venstre løftet en finger for frihandel. De fører sig stadig frem som frihandelsforkæmpere, men det er snak, snak, snak.

Jeg fik en god modtagelse af Birthe Rønn Hornbech i Retsudvalget, og jeg så hende som en retssamfundets garant, men så blev hun udnævnt til integrations- og kirkeminister, og ingen i Venstre har taget handsken op efter hende.

I forhold til Venstre er jeg en mand med en sag, og dem skal man holde sig fra ifølge Venstres Søren Pind. Han udtalte i *Mads & Monopolet* den 9. januar 2010: "Jeg kan huske, at Ninn-Hansen engang meget tørt bemærkede, da han hørte en eller anden holde et langt foredrag om noget: "Her er en mand med en sag. Det skal man være meget påpasselig med." Det der med at være en mand eller kvinde med en sag, det er noget, der er *så* enerverende for omgivelserne, I'm sorry."

Jeg er åbenbart en sådan mand med en sag. Eller med tre sager, om man vil. Jeg kan forstå, at mine henvendelser trætter politikerne, men det undrer alligevel, at ingen deler min interesse for

1. Frihandel
2. Ytringsfrihed
3. Retssikkerhed

Frihandel ifølge Venstre

Hvad mener du med, at der ikke er frihandel? Levi's har f.eks. fri adgang til det danske marked og kan sælge alle de jeans, de ønsker. Nåh, du vil have adgang til at købe Levi's jeans på verdensmarkedet? Det har du misforstået. Frihandel er et privilegium, vi har givet til Levi's, så selskabet kan optimere sin indtjening. Du skal endelig ikke tro, at du kan handle med hvem som helst.

Ytringsfrihed ifølge Venstre

Hvad mener du med, at der ikke er ytringsfrihed? Du må håne muslimerne lige så tosset, du vil. Hvis du får problemer med sure muslimer, vil vi bakke dig op. Nåh, du vil selv bestemme, hvilke film du vil købe? Sikke noget pjat.

Retssikkerhed ifølge Venstre

Hvad mener du med, at der ikke er retssikkerhed i Danmark? Vi har i mange år styrket rettighedshavernes rettigheder. Senest har vi givet dem mulighed for at rekvirere domstolens hjælp, hvis en butiksejer ikke kan finde ud af at købe af de autoriserede leverandører. Nåh, så du tænker på din egen retssikkerhed? Hvorfor skulle Venstre interessere sig for dig?

Til gengæld hælder Venstres politikere ofte vand ud af ørerne. I sin tale til EU-Parlamentet sagde Lars Løkke bl.a. om Brexit: “In Britain the government perhaps forgot to tell about the results in Europe, forgot to tell about what we have achieved together. And perhaps - along the way - they forgot to listen to the voices of concern, too.”

Ifølge DR ville Lars Løkke værne om frihandel, og ifølge Kåre Quist pegede

han på, at EU er nødt til at finde på løsninger, når EU-regler bliver omgået. Og så kritiserede han USA for at drømme om at skabe mindre frihandel i verden!

Set fra min position som filmimportør var det rent nonsens. VK-regeringen gav EU skylden, da den i 2002 forbød frihandel og gav privilegier til de amerikanske virksomheder. Ifølge Venstre ville EU ikke have frihandel! Hvad har Lars Løkke selv gjort i sine år som statsminister for at genindføre frihandel? Det vakte ikke just begejstring i Storbritannien, da EU-Domstolen forbød Tesco at sælge billige jeans fra Levi's, men EU lyttede ikke til kritikken.

EU har inden for de sidste 30 år formået at bryde med OECD og afskaffet den frihandel, der bragte så megen velstand til EU og Danmark. Det er opnået ved at omgå grundlæggende EU-regler, men ingen i blå blok har søgt løsninger. Hvad er det, Lars Løkke mener, at EU har opnået? Bl.a. takket være EU's frihandelsforbud har væksten i EU - især i Danmark - støt og roligt nærmet sig nul (side 13).

Det er til at græde over. Michael Schøt nøjes dog med at gøre nar af Venstre:

denskjultekorrupsion.dk/video65

Lars Løkke, 28. november 2018

Hvis man klikker ind på Venstres hjemmeside, så er overskriften for hjemmesiden: Venstre, Danmarks liberale parti. Det er sgu' overskud lige at starte med en joke! Vi er Danmarks liberale parti, vi er simpelthen så fede, så her hos os har vi tænkt: Skal vi lave en rygelov? Det er det parti, der har lavet en lov, der gør, at hvis jeg ejer mit eget sted, så må jeg ikke selv bestemme, om folk kan ryge herinde! Og det er det parti, der har sørget for, at vi ikke kan købe DVD'er fra udlandet, som om vi boede i fucking Sovjetunionen, mand! Jeg er ked af at sige det, jeg tror altså, Karl Marx er i tvivl om, om han vil high five på Lenin eller Stalin først. Der er en grund til, at vi ikke hører så meget til de danske kommunister mere: Det er fordi, Venstre *har* lavet alle deres ting!

denskjultekorrupsion.dk/video66

Michael Schøt i Upolitisk Korrekt på Det Ny Teater, 9. december 2009

Kære HC

Du spørger, om jeg kan afse tid til et seriøst møde. Jeg svarer ærligt - hvilket jeg gerne vil gøre også fremover med risiko for alvorlig mishag.

Svaret er nej, fordi dels at valget kom uvarslet, dels at mit valg kom uvarslet. Det betyder, at jeg nu har en fyldt kalender her på kontoret, som jeg skal forsøge at sanere i + en folketingskalender (der begynder i morgen). Så det direkte og ærlige svar er NEJ.

Preben Bang Henriksen (V), 18. september 2011

Den ærlige venstremand

Jeg mødte Preben Bang Henriksen i 1985, da han underviste mig i erhvervsret på AUC. Aalborg er en lille by, og vores fælles interesse for tennis førte os sammen i Aalborg Tennisklub. Preben var en populær ordstyrer på generalforsamlingerne, og jeg var redaktør af klubbladet, så vi kendte hinanden udmærket, allerede inden vi kom til at spille på hold sammen. Mine skærmydsler med byretten efter den famøse beslaglæggelse af mine film var jævnlige omtalt i den lokale avis, og den blev af og til diskuteret efter en tenniskamp. Dorete Bager er naturligvis kendt i advokatkrede, og en dag fik jeg denne kommentar af Preben: "Det er skidegodt, hvad du gør, for Dorete Bager har ødelagt det for *så* mange."

For mig var det vildt utilfredsstillende, at Dorete Bager havde beslaglagt mine film uden anden grund, end at Lars Segato havde bedt om det, men bagefter var det endnu mere utilfredsstillende, sådan som erstatningssagerne blev behandlet af Københavns Byret, Retten i Aalborg og Vestre Landsret.

FDV's angreb på forhandlerne havde ét formål: De ville kontrollere markedet for at optimere indtjeningen. Det drejer sig i bund og grund om penge, og det har fået samfundsmæssige konsekvenser. Hvem kan have større forståelse for det end en erhvervsmand og advokat som Preben Bang Henriksen? Da han blev valgt ind i Folketinget, tænkte jeg, at det var en oplagt mulighed for at få gjort noget ved problemerne med domstolene. Desværre, han havde travlt med sine karrierer som advokat og politiker til at møde mig, og vi har ikke talt sammen siden.

Jeg har drøftet hans afvisning med mine andre tennisvenner. Har jeg efterladt det indtryk, at jeg er så tåbelig, at der ikke er grund til at spille tid på mig? Frygter han repressalier fra dommerne, hvis han piller ved deres privilegier? Det er jo en usikker tilværelse at være folketingsmand, og måske skal han en dag tjene sine penge som advokat igen, og så er det uklogt at have generet dommerne.

Der er bred enighed om, at han har været ærlig. Han har simpelthen ikke tid. Det bekræftes af mine oplevelser med Kristian Thulesen-Dahl, som jeg ikke har set siden 2002. Vi er ikke blevet uvenner, men Kristian har meget at se til. Det er så tidskrævende at være politiker, at der ikke er tid og ressourcer til at tage sig af landets problemer også. Og det er måske det største demokratiske problem?

Kære Hans Kristian Pedersen

Jeg skriver til dig på vegne af Karsten Lauritzen. Han takker mange gange for din henvendelse, men da han ikke tager sig af enkeltsager, kan han desværre ikke hjælpe dig.

Sekretæren for Karsten Lauritzen (V), 2. marts 2012

De uhyggelige venstremænd

Jeg giver Karsten Lauritzen kredit for at give sig tid til at bede sin sekretær svare, hvilket er mere end de fleste folketingsmedlemmer har orket.

Det siger alligevel en del om ham, at han betragter frihandel, yringsfrihed og retssikkerhed som enkeltsager, som han og Venstre ikke beskæftiger sig med. Det viste sig senere, at han ikke har noget problem med at tage enkeltsager op, når de kommer fra den anden side, nemlig fra AntiPiratgruppen, der siden havde ændret navn til RettighedsAlliancen. Det var ikke nok for dem at kontrollere dommerne; de ville også have oprettet en taskforce hos politiet til at løbe deres ærinder.

Karsten Lauritzen stillede sig beredvilligt til rådighed sammen med partifællen Michael Aastrup Jensen og Alex Ahrendtsen (DF). Den 7. november 2013 var de klar med et beslutningsforslag om at oprette en særlig taskforce med det angivne formål at bekæmpe ophavsrettighedskrænkelser og piratkopiering mere effektivt. Jeg så i ånden, at jeg også kunne risikere uanmeldte besøg af politiet.

Først skal man erindre, at selvom RettighedsAlliancen fører sig frem på vegne af "kunstnere, ophavsmænd og andre rettighedshavere", falder der ikke meget af til kunstnere og ophavsmænd. I praksis handler det om "andre rettighedshavere", dvs. selskaber, der tjener deres penge på handel med licenser, uden at de selv har skabt noget.

Derefter skal man erindre, at selvom de nævner piratkopiering, som alle jo er imod, drejer det sig tit om *andre* ophavsrettighedskrænkelser. Det er eksempelvis, at man handler med de forkerte. Erik Viuff Christiansen og jeg har aldrig kopieret noget. Vi blev forfulgt, fordi vi handlede med andre end FDV. Når lovene først er vedtaget, er det lige så forbudt at handle med FDV's konkurrenter som at fremstille piratkopier. Licensaftalerne fortolkes ikke som en ret til at fremstille kopier af angivne *værker*, men som en ret til at kontrollere handelen i angivne *områder*. Det handler om markedskontrol, og de tre politikere kæmpede monopolernes sag.

Michael Schøt står også bag *Schøtministeriet*, hvor han udfordrede påstanden om, at der ikke er korrupsion i Danmark. Partierne modtager årligt 80 mio. kr. i gaver fra private, og det tages for givet, at ingen får noget til gengæld. Er det realistisk? Søren Pind oprettede en erhvervsklub med det specifikke formål, at erhvervslivet kan give pengegaver, uden at det kommer til offentlighedens kendskab. Det så han ikke noget problem i, for der er jo ikke korrupsion i Danmark (side 11). Jeg kunne nu godt tænke mig at vide, om FDV og RettighedsAlliancen har støttet Venstre.

De uintelligente konservative

Jeg har svært ved at skelne Venstre fra Det Konservative Folkeparti, hvis ikke det var for de ydre tegn: Hvid skjorte og slips kendetegner de konservative. Jeg ejer ikke en hvid skjorte, men en enkelt gang havde jeg et slips på, nemlig under min første domsforhandling i byretten. Det hjalp mig ikke, men jeg har intet problem med dem, der klæder sig alternativt. Det var indtrykket af næstformanden i KU's lokale afdeling, som jeg kom i klasse med i gymnasiet. Fra første skoledag vakte han opsigt med sin ulastelige påklædning og attachemappe, men han var en flink fyr. Også i KF er der markant forskel på det, de siger, og det, de gør. "Frihed under ansvar" er et af partiets mottoer, men for mig at se er det magthavernes ret til at udnytte de svage, der interesserer dem mest. "Vi tager ansvar for de svageste" og "Vi er garanter for en ansvarlig økonomisk politik" er andre mottoer, jeg ikke kan få til at stemme med støtten til monopolernes tyranni og de økonomiske ulemper, der især rammer de svageste.

Værre er, at de konservative ministre er blandt de dummeste, jeg kan komme i tanke om. Hvordan kunne den konservative kulturminister Grethe Rostbøll efter 20 års medlemskab af EF skrive til Palle Bo Schmidt fra Real Tasa Film, at hans virksomhed var ulovlig (side 147)? Underskrev hun brevet uden at læse det? Hun var imidlertid tydeligt bevidst om min advarsel mod Peter Schønning og bad ham alligevel skrive det bortforklarende notat til Kim Behnke (side 148 og 226).

Hun overgås dog af Brian Mikkelsen, der som ordfører var "meget optaget af" Jytte Hildens forslag om importforbud i 1995, hvorefter han i 2002 fremsatte det samme forslag som noget helt nyt. Og som efter at have forsikret Folketinget, at han ville gå ind i det, hvis der var et problem, først lod Peter Schønning foretage en kovending i svaret til Per Clausen og derefter lod kammeradvokaten forhindre en retlig undersøgelse, der ville sikre en korrekt fortolkning (kapitel 47).

Så blev han justitsminister, og jeg spurgte en smule udfordrende, hvordan han som justitsminister forholdt sig til, at kulturministeren (der var ham selv) havde givet kammeradvokaten mandat til at fratage mig retten til i en retssag at finde ud af, hvordan jeg skulle forholde mig til en tvetydig EU-bestemmelse. På grund af ham blev jeg i rød blok og stemte på Alternativet. Jeg kunne ikke leve med, at min stemme skulle bidrage til at give ham endnu en periode som minister.

Kære Hans Kristian Pedersen

Justitsministeren har bedt mig oplyse, at ophavsretsloven hører under Kulturministeriets ansvarsområde, og at han derfor ikke har mulighed for at kommentere sager vedrørende denne nærmere. Justitsministeren håber i den forbindelse, at du vil have forståelse for, at han som minister accepterer den ansvarsfordeling, der er fastlagt mellem de enkelte ministerier.

Sekretæren for justitsminister Brian Mikkelsen (KF), 2. september 2009

Et par ord om rød blok

Socialdemokraterne er ikke bedre, men de er anderledes. Deres mission i livet er tilsyneladende at dele ud af offentlige midler, og det vedrører hverken frihandel, ytringsfrihed eller retssikkerhed. Jeg kan ikke gengive sjove breve fra dem, for de svarer ikke. Mine kæpheste har aldrig interesseret Socialdemokratiet.

Jeg var derfor nær faldet ned af stolen, da jeg hørte Mette Frederiksens indlæg som kulturordfører (side 544). Jeg blev øjeblikkeligt fan, men det holdt kun kort. Interessen for ophavsretslovens uforståelighed og den udtrykte skepsis over for en reel kunstnerisk beskyttelse i Peter Schønnings lovforslag gik hurtigt over. Mette Frederiksen holdt orlov, og Poul Qvist Jørgensen førte partiet tilbage til den gamle arrogante stil. Frihandelsforbuddet og tvivlen om lovens fortolkning kunne han ikke se noget problem i (side 673).

“Kommer der noget dårligt ud af det, må vi jo se at få det løst,” lød hans kolde afvisning i 2002, men ingen i Socialdemokratiet reagerede på min redegørelse til Kulturudvalget efter sagens behandling ved EU-Domstolen i 2006 eller på Peter Schønnings kovending i 2007. Ingen i Socialdemokratiet reagerede, da Højesteret i 2010 blokerede for undersøgelsen af lovens fortolkning, og jeg bad Folketinget om at tage stilling til Kulturministeriets valg af fortolkning (side 660).

Jytte Hilden var højst marginalt klogere end Grethe Rostbøll og Brian Mikkelsen. Hun bekræftede ærligt, at Fremskridtspartiet var det eneste parti, der ikke bare tog hovedet under armen og overlod ophavsretten til embedsmændene, og det fandt hun rimeligt muntert (side 473).

Hun havde alle muligheder for at blive klogere via Kulturudvalgets og mine spørgsmål, men valgte ikke at blive det. Hun svarede allerede i 1994, at det ikke var Danmarks opfattelse under forhandlingerne omkring låne/leje-direktivet, at det indeholdt en bestemmelse om importforbud, så hvorfor accepterede hun, at det bagefter skulle fortolkes sådan alligevel (side 464)?

Selvom hun bekræftede, at edb-direktivet ikke førte til regional konsumtion, afviste hun på grund af ordlyden, at låne/leje-direktivet kunne sammenlignes med edb-direktivet, selvom ordlyden svarede til låne/leje-direktivets bestemmelse, da dette blev forhandlet (side 480). Hun burde have reageret på, at bestemmelsen fik en anden betydning *efter* forhandlingernes afslutning.

Jeg forventer ikke socialdemokraternes anerkendelse af mit arbejde hverken som forsker eller kulturformidler. Jeg har aldrig fået offentlig støtte, og så kan mit arbejde i sagens natur ikke være noget værd, eller hvad? Der uddeles 24 mia. kr. om året til offentlig forskning, men ikke én krone er brugt på frihandelsforbuddet eller på FDV's overgreb mod videoforhandlerne.

Jeg har ikke forsket for Socialdemokratiets skyld, men jeg håber da alligevel, at der et eller andet sted er socialdemokrater, som kan forstå, at der er færre penge at uddele til fællesskabet i Danmark, når de internationale selskabers aktionærer samtidig skal forgyldes via overpriser og særlige privilegier.

Socialdemokratiets støttepartier er lige så svære at blive kloge på, og de kan være lige så faktaresistente og hykleriske. Et af de mest traumatiske øjeblikke i mit liv var mødet med Margrete Auken (side 476), som højtideligt understregede, at hun holdt med kunstnerne mod de væmmelige kapitalister, hvorefter hun så bort fra filminstruktøernes bøn om kunstnerisk frihed og stemte for frihandelsforbuddet. Det traumatiske lå i hendes foragt for mig under mit foretræde. Det lyste ud af hende, at jeg i hvert ikke skulle lære hende noget.

Også undervisningsminister Ole Vig Jensen (RV) er et skræmmende eksempel på, at uvidenhed ophøjes til en dyd (side 471). Jeg bebrejder jo ikke ham, at hans embedsmænd fandt på en plausibel bortforklaring, da det var vigtigt for FDV at få indført særloven om udlejning af film (side 135), men både som kulturminister i 1989 og som undervisningsminister i 1995 afviste han blankt at forholde sig til virkeligheden, da jeg henvendte mig til ham.

Nogle gange sker der noget besynderligt, når politikere udnævnes til ministre. Der er åbenbart en betydelig risiko for, at hjernecellerne ophører med at fungere, og de bliver lydige robotter. Det er set flere gange.

I den forbindelse må jeg rose Sofie Carsten Nielsen (RV) som en undtagelse, for selvom hun var udnævnt til uddannelses- og forskningsminister, holdt hun en glimrende tale for deltagerne i Ph.d. Cup 2015. Gad vide, om hun mente det? Det er vigtigt med viden i et levende demokrati, var hendes budskab. Det er vigtigt at forstyrre politikernes verdensbillede.

Men hvordan bærer man sig ad med at forstyrre politikerne? Hvordan får man dem til at forholde sig til den viden, forskningen resulterer i? Klimaforkæmpere har i årtier stået over for den samme udfordring. Jeg ved faktisk også noget om de emner, jeg skriver om, og jeg har haft noget på hjerte i 33 år, men jeg har endnu ikke løst gåden om, hvordan jeg får politikerne til at lytte.

Det har været en fryd at være gæst til, for forskning skal ud over rampen. Den dybeste viden skal ud til det bredeste publikum, så vi bliver klogere på verden og på os selv, og så vi kan deltage som aktive borgere i et levende demokrati. Vi har brug for formidling af forskning, og vi har brug for, at forskere deltager i den offentlige debat. Jeg ved godt, det kan være ganske forstyrrende for en god diskussion, at nogen, der rent faktisk ved noget om emnet, også blander sig indimellem. Det kender vi politikere alt for godt.

Kære forskere. I *skal* blande jer. I *skal* forstyrre. Viden skal forklares og fortælles. Vi kan ikke undvære smagsdommere, vi kan ikke undvære hjerner med noget på hjerte.

denskjultekorrupsion.dk/video67

Uddannelses- og forskningsminister Sofie Carsten Nielsen (RV), 18. april 2015